

HET KIND

DOOR PETER VAN STEEN

ZE waren getrouwd. En de eerste nacht was vol geweest van een sterken gloed, een onzegbare innigheid en zoete vreugde.

Twee dagen later was hij vertrokken voor een reis van een jaar naar vreemde, donkere menschen in een andere, geheimzinniger wereld, haar alleen achterlatend met haar kostbaren schat van lichaamsvreugde. Ze zou geduld hebben om op hem te wachten. En ze dacht aan de zilte geuren die hij meedroeg in zijn kleeren, aan zijn oogen van wijde, zonnige horizonnen, aan den klaren blik verworven door turen over wijd water.

Een laatste maal had hij haar in zijn armen genomen en gekust. Rustig was hij daarna de kamer uitgegaan als een die 't geluk in zich draagt.

Nadat hij behoedzaam de deur achter zich gesloten had begon hij, zachtjes fluitend, met veerkrachtige passen den weg naar de haven af te loopen. Bij een bocht van den weg verdween hij uit 't gezicht. Een wijde, heilige stilte lag over 't stadje. Een torenklok sloeg zes uur.

* * *

Daarna was 't stille wachten begonnen. Iedere dag bracht nieuwe vreugden. Het was een stille lach om glimmend koperwerk en goed gereinigde handen; het was de bijna kinderlijke en warme trots om glanzend gewreven meubeltjes en de stijgende extase om hagelwit linnengoed.

Soms ook kon ze, op een stoel zittend, bezig met verstelwerk, een gansch uur verdroomen in samenzijn met hem. Maar er kwamen ook dagen waarin een lichte weemoed in haar omhoogkroop om de snelle scheiding. Gezond echter als ze was en met een kracht geboren uit diep geloof in 't leven, dreef ze de vreemde bangheid uit haar hart, stond op van haar stoel om zachtjes een liedje zingend haar arbeid voort te zetten.

In het tuintje aan de voorzijde ontsloten zich reeds de eerste rozeknoppen en ze keek er naar met ingehouden adem, de hand licht tegen de borst gedrukt. Een traan schitterde in haar oog om zooveel schoonheid en omdat ze zoo onuitsprekelijk gelukkig was.

Toen twee maanden verstreken waren sedert zijn vertrek, wist zij zich rijker, wist zij van een nieuw leven in het hare. Toch steeg nog een lichte angst in haar op. Ze zou zich kunnen vergissen. Maar 's avonds, in het stille, milde bed, terwijl ze gestrekt lag tusschen de koele lakens, de handen samengevouwen onder het hoofd, waaruit als een gouden stroom de zachtglanzende pracht van haar vloaide, werd een schoone zekerheid in haar geboren. Nu wist zij het, diep in haar was iets wat het haar zeide, met rustige klem. Glimlachend sliep ze daarna in, zonk ze weg in een witten, droomloozen slaap.

Van binnen groeide het stil.